

LISA UNGER

Halve waarheden

'Alsof je een hoogspanningskabel vastgrijpt.
Een schokkende thriller'

Karin Slaughter

LITERAIRE THRILLER

Over het boek

Een doodgewone handeling, het ophalen van foto's, brengt Ridley Jones in aanraking met een internationaal crimineel netwerk. Op bijna elke foto die ze heeft gemaakt blijkt een schimmige figuur te staan. Vanaf dit moment wordt Ridley scherp in de gaten gehouden door de FBI en gevolgd door onderwereldfiguren. Wie kan ze nog vertrouwen? Het enige wat ze zeker weet is dat ze de waarheid over zichzelf en haar verleden moet achterhalen om ooit weer rust te vinden.

'Een beklemmende verkenning van hetgeen er achter de ogenschijnlijk vriendelijke façade van het dagelijks leven schuilgaat. Harlan Coben heeft er een nieuwe rivaal bij.' – John Connolly

'*In mijn bloed* is een fenomenale thriller die Lisa Ungers status bevestigt als een van de helderste sterren in dit genre.' – Dennis Lehane

Over de auteur

Lisa Unger werd geboren in Connecticut, maar groeide op in Nederland, Engeland, New Jersey en New York. Voor ze zich volledig aan het schrijven wijdde, werkte ze in de uitgeverwereld. Van haar boeken, die in meer dan 26 landen verschijnen, werden wereldwijd al miljoenen exemplaren verkocht. Lisa Unger woont met haar gezin in Florida.

Van dezelfde auteur

Mooie leugens
Verdronken hart
In mijn bloed

Bezoek onze internetsite www.awbruna.nl voor informatie over onze boeken, volg @AWBruna op Twitter of bezoek onze Facebook pagina [Facebook.com/AWBrunaUitgevers](https://www.facebook.com/AWBrunaUitgevers).

Lisa Unger

Halve waarheden

A.W. Bruna Uitgevers

Oorspronkelijke titel
Silver of Truth
© 2007 Lisa Unger
Vertaling
Mary Bresser
Omslagbeeld
© Jarek Blaminsky / Arcangel Images
Omslagontwerp
Sanneke Prins, Sproud
© 2015 A.W. Bruna Uitgevers, Amsterdam

ISBN 978 94 005 0380 9

NUR 305

Behoudens de in of krachtens de Auteurswet van 1912 gestelde uitzonderingen mag niets uit deze uitgave worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Voor zover het maken van reprografische verveelvoudigingen uit deze uitgave is toegestaan op grond van artikel 16 h Auteurswet 1912 dient men de daarvoor wettelijk verschuldigde vergoedingen te voldoen aan Stichting Reprorecht (Postbus 3060, 2130 KB Hoofddorp, www.reprorecht.nl). Voor het overnemen van gedeelte(n) uit deze uitgave in bloemlezingen, readers en andere compilatiewerken (artikel 16 Auteurswet 1912) kan men zich wenden tot de Stichting PRO (Stichting Publicatie- en Reproductierechten Organisatie, Postbus 3060, 2130 KB Hoofddorp, www.cedar.nl/pro).

Voor Ocean Rae

*Die me al voor haar komst op meer manieren heeft veranderd dan ik
voor mogelijk had gehouden...
Die meer vreugde en liefde in het leven van Jeffrey en mij heeft gebracht
dan we ooit konden bevroeden... zelfs toen ze nog niet meer was dan de
gloed van de zon op het water, was het wachten op haar al een
schitterend geschenk.
Wij zijn gezegend met haar aanwezigheid in ons leven.*

25 december 2005

Proloog

Ze vroeg zich af of het mogelijk was, misschien was het zelfs wel normaal, om twintig jaar van je leven met iemand door te brengen en soms meer van die persoon te houden dan je van jezelf houdt, maar hem soms ook echt te haten, zo erg dat je erover fantaseert om hem met je nieuwe gietijzeren grillpan een dreun op zijn hoofd te geven. Of waren dat soort gedachten alleen maar het gevolg van de stemmingswisselingen die je in de overgang op willekeurige momenten totaal buiten jezelf konden brengen? Of van het feit dat die ellendige airconditioning geen partij was voor een keuken waar drie pannen op het vuur stonden en een varkensbraadstuk in de oven lag, terwijl ze hem al twee zomers had gesmeekt dat ding te vervangen?

De hitte leek hém niet te storen; hij zat vlak voor het apparaat, met de *Times* in zijn handen, zijn voeten op de poef en een glas merlot naast zich op tafel. Hij had weliswaar aangeboden te helpen, maar op de niet-behulpzame manier die typisch voor hem was: 'Heb je hulp nodig?' (zonder op te kijken uit het sportkatern), en niet 'Wat kan ik doen?' (terwijl hij zijn mouwen oprolde) of 'Ga jij maar even zitten, dan hak ik de knoflook' (terwijl hij haar een glas wijn inschonk). Dat was volgens haar pas echt hulp aanbieden. Ze wilde dat hij aandrong. Vooral omdat ze wist dat zij nooit zou kunnen gaan zitten lezen met een glas wijn erbij, terwijl hij zich uit de naad werkte om een maaltijd op tafel te zetten voor vrienden (zijn vrienden, tussen twee haakjes), of hij nu wel of niet haar hulp had afgeslagen.

Ze wierp een blik op de klok en voelde haar stress toenemen. Nog maar een uur voor de gasten kwamen en ze had nog niet eens gedoucht. Ze slaakte een zucht en zette met zo'n klap een pan in de gootsteen dat haar man opkeek van zijn krant.

'Gaat het?' vroeg Allen, terwijl hij opstond.

'Nee,' zei ze stuurs. 'Het is hier heet en ik moet nog douchen.'

‘Oké,’ zei hij. Hij liep naar haar toe en pakte de houten lepel uit haar hand. Hij sloeg zijn armen om haar middel en glimlachte op die typische ondeugende manier van hem die haar ook altijd deed glimlachen, hoe boos ze ook was.

‘Rustig aan,’ zei hij en kuste haar hals. Even trok ze zich terug om moeilijk te doen en boosheid te veinzen, maar al gauw smolt ze weg.

‘Waarom vraag je niet om hulp als je die nodig hebt?’ fluisterde hij in haar oor, wat haar een opwindende rilling in haar hals bezorgde.

‘Omdat je dat moet aanvoelen,’ zei ze, nog steeds pruilend.

‘Je hebt gelijk,’ zei hij tegen het gebied tussen haar keel en haar sleutelbeen.

‘Het spijt me. Wat kan ik doen?’

‘Ach,’ zei ze, en ze voelde zich plotseling kinderachtig. ‘Het is eigenlijk al bijna klaar.’

Hij liet haar los, pakte een glas uit de kast en schonk haar wat wijn in.

‘Wat denk je hiervan? Ga jij lekker douchen, dan begin ik vast met opruimen. Ik stort me wel op de pannen.’

Ze nam het glas aan en kuste hem op de mond. Na twintig jaar vond ze hem nog steeds lekker smaken (behalve dan op de momenten dat ze zich voorstelde hoe ze hem met een grillpan te lijf ging). Ze keek haar West Village-appartement rond. Vanaf de bar die de keuken scheidde van het eet- en woongedeelte, kon je het bijna helemaal zien. Het was klein en benauwd, maar stond vol met mooie voorwerpen en boeken en foto’s die ze tijdens hun leven samen hadden verzameld. De divan en de bijpassende tweezitsbank waren oud en vershoten, maar van goede kwaliteit, en zaten zacht als een omhelzing. De salontafel was een oude deur uit een antiekwinkel in New Hope, Pennsylvania. Hun televisie was, evenals de in het raam geplaatste airconditioning, prehistorisch en moest hoognodig vervangen worden. Hun slaapkamer was zo klein dat er nauwelijks ruimte was voor hun *queensize* bed en twee nachtkastjes volgestapeld met boeken. Ze konden zich best iets beters, iets veel groters veroorloven... in Brooklyn mischien, of in Hoboken.

Maar ze waren met hart en ziel aan Manhattan verknocht en

konden het idee niet verdragen door een brug of een tunnel van de stad gescheiden te zijn. Misschien was het gek, maar om die reden en vanwege de huur van maar zeshonderd dollar per maand (onveranderd sinds 1970), en omdat het appartement door Allens broer aan hem was overgedaan toen deze naar een prachtig koetshuis in Park Slope was verhuisd, zaten ze er nog steeds. De kinderen die ze gewild hadden waren nooit gekomen en dus hadden ze nooit aanleiding gehad om iets groters te zoeken. Maar de laatste tijd voelden ze zich hier niet meer zo op hun gemak.

De nieuwe huisbaas wist dat hij zo'n twee- of drieduizend dollar per maand voor hun appartement kon vangen, dus stelde hij het repareren van dingen die kapotgingen lang uit, in de hoop hen zo te dwingen om op te stappen. En in een oud appartement in een oud gebouw was er altijd wel iets kapot, er was altijd wel een stop doorgeslagen, het lekte altijd wel ergens.

Ze spraken tegenwoordig vaker over verhuizen, maar de prijzen in de stad waren exorbitant. In hun leven waren avontuur en reizen veel belangrijker geweest dan een chic appartement of een flatscreentelevisie. Met haar als misdaadverslaggeefster voor verschillende stadskranten en nu uiteindelijk voor de *Times*, en hem als commercieel fotograaf, hadden ze het niet slecht gehad, maar toch moesten er gaandeweg keuzes worden gemaakt. Goed leven, mooie reizen maken en sparen voor hun pensioen, en beknibbelen op de woonkosten. De keuze was nooit moeilijk geweest. Ze hadden de hele wereld gezien en waren diep in hun hart nog steeds ontdekkingsreizigers. Ze waren begin vijftig en hadden hun zaakjes zo goed voor elkaar dat ze binnen tien jaar met pensioen konden gaan, ondanks het feit dat ze nooit een eigen huis hadden gehad.

Over al deze dingen dacht ze na onder de douche, en ze had er een goed gevoel over. Gelukkig werkte de boiler vandaag. Als Ella en Rick, vrienden uit Allens studietijd, straks kwamen, zouden ze een fles wijn van honderd dollar meenemen. Ella zou iets extreem chics en duurs dragen en Rick zou het over zijn nieuwe speeltje hebben, wat dat deze keer ook mocht zijn. Het waren geen snobs, ze waren pretentieloos en aardig. Maar ze waren erg rijk en dat straalden ze aan alle kanten uit, zodat je het wel moest merken en met je eigen situatie vergelijken. Als ze niet goed in haar vel zat,

stoorde haar dat op een manier die niet goed was. Allen zou het niet begrepen hebben, zo werkte dat niet bij hem. Hij genoot van het succes van zijn vrienden, hun speeltjes, hun vakantiehuizen, alsof hij degene was die ermee was begenadigd. Hij geloofde niet in vergelijken.

Daarover dacht ze na, terwijl ze de conditioner uit haar haren spoelde. Ergens in het appartement, of ergens boven of onder hen, klonk een luid gebonk, hard genoeg om haar uit haar gedachten te doen opschrikken. Misschien was het de boiler, of iets op een andere verdieping. Ze hoopte vurig dat het niet hun gasten waren die vroeg arriveerden. Of de huisbaas, die de ruzie wilde voortzetten die ze met hem hadden gehad over de verschrikkelijke lekkage in de badkamer als er boven hen iemand onder de douche stond. Vandaag hadden ze gedreigd hun huur aan derden in pand te geven, totdat hij het deugdelijk had gerepareerd. De ruzie was zo hoog opgelopen dat hij in zijn moedertaal was vervallen, iets rauws en Oost-Europees, en iets onbegrijpelijks tegen hen had staan brullen. Ze hadden de deur voor zijn neus dichtgegooid en hij was weggestormd, aan één stuk door schreeuwend tot hij beneden was.

‘Die Oost-Europeanen zijn nogal heetgebakerd,’ had Allen onverstoorbaar opgemerkt.

‘Misschien moesten we maar eens opstappen. De rente staat laag. We hebben geld voor een fikse aanbetaling. Jack zegt ook steeds dat we in onroerend goed moeten investeren als we het na ons pensioen echt goed willen hebben,’ zei ze, doelend op hun accountant.

‘Maar de onderhoudskosten... En wie garandeert ons dat de prijzen niet zullen dalen in de komende tien jaar?’ Hij was even stil en schudde zijn hoofd. ‘We kunnen ons niets in Manhattan veroorloven.’

Ze haalde haar schouders op. Dit gesprek voerden ze vaker en voor geen van beiden was het een heet hangijzer. Ze was er verder niet op ingegaan en naar de boerenmarkt op Union Square getogen om boodschappen voor het avondeten te doen. Op de terugweg was ze hun huisbaas tegengekomen en had ze geprobeerd te glimlachen. Hij was haar nors voorbijgelopen, terwijl hij luidkeels in zijn mobieltje blafte in die taal vol keelklanken.

Ze stapte onder de douche vandaan en sloeg een handdoek om zich heen, wond een andere handdoek om haar lange rode haar en poetste haar tanden. Ze kon de geluidsinstallatie horen in de woonkamer en bedacht dat die harder stond dan haar man gewoonlijk prettig vond. Maar ze hoorde geen stemmen en daar was ze dankbaar voor – geen vroege gasten, geen schreeuwende huisbaas. De douche had haar goedgedaan en ze glimlachte naar zichzelf in de spiegel. Ze vond dat ze er nog best knap uitzag, met haar grote groene ogen en sproetige huid, die er nog behoorlijk jong uitzag als je de rimpeltjes rond haar ogen en mond even wegdacht.

Ze neuriede mee met de radio, een pakkend deuntje van een van die *American Idol*-jochies, en vond het vreemd dat Allen voor dit radioprogramma had gekozen en geen cd van Mozart of Chopin had opgezet, wat toch meer zijn smaak was. Soms probeerde hij ‘hip’ te zijn, vooral als Rick op bezoek kwam. Want Rick was hip – dat beweerde hij tenminste. Ze wilde tegen geen van beiden zeggen dat iemand die het woord hip gebruikte, het meestal niet was. Zij en Ella lachten altijd even heimelijk naar elkaar als Allen en Rick zich als ware trendvolgers voordeden.

Daar was het weer, dat gebonk. Deze keer leek het echter meer op een doffe dreun die uit de woonkamer kwam. Ze deed de deur van de badkamer open en riep de naam van haar man. Er kwam geen reactie en de muziek stond wel erg hard nu, met de deur open. Ze liep langs de slaapkamer naar de keuken. Haar hart sloeg over terwijl ze nog een keer zijn naam riep.

Er lag iets op de vloer voor haar. Een handschoen? Nee, een hand. De hand van haar man op de vloer. Daarna leek alles te vertragen. *Hartaanval!* was haar eerste gedachte, toen ze de hoek om ging en hem zag liggen. Ze knielde naast hem neer en hij knipperde met zijn ogen, terwijl hij iets probeerde te zeggen.

‘Allen, lieverd, alles komt goed,’ zei ze, verbaasd over haar eigen kalmte. Haar stem klonk rustig en vastberaden. ‘Ik bel een ambulance. Hou vol, lieverd. Maak je geen zorgen.’

Het zou ook goed komen, verzekerde ze zichzelf met een vreemde berusting. Tegenwoordig kon je een hartaanval best overleven. Hij slikte aspirine. Ze zou hem overeind helpen en hem een tabletje geven tijdens het wachten op de ambulance.

Maar toen zag ze het bloed dat onder hem vandaan stroomde en merkte ze de panische angst in zijn ogen op. En zag ze de mannen bij de deur staan.

Ze waren volledig in het zwart gekleed. Een van hen had een pistool in zijn hand, de ander een akelig gekarteld mes dat rood was van het bloed. Ze droegen allebei een bivakmuts. Ze versperden haar de weg naar de telefoon.

‘Wat willen jullie?’ vroeg ze, terwijl haar kalmte omsloeg in paniek. ‘Pak alles wat jullie willen.’ Ze keek de kamer rond en beseftte dat ze niets van echte waarde hadden. Zelfs haar trouwring was niets bijzonders; wel van goud, maar glad. Ze had twintig dollar in haar portemonnee en Allen waarschijnlijk minder. Ze voelde een klamme warmte aan haar voeten en beseftte dat het bloed dat onder haar man vandaan stroomde haar had bereikt. Zijn gezicht was bleek, zijn ogen waren nu gesloten.

‘Verroer je niet,’ zei een van de mannen, ze wist niet welke. Het leek alsof alles zich in een waas afspeelde. Ze probeerde te bevatten wat er gebeurde.

‘En zwijg.’

Een van de twee liep snel op haar af en voor ze het doorhad pakte hij haar bij de pols en draaide haar om. Hij wierp een zwarte doek over haar hoofd die hij strak rond haar hals trok. Diep in haar hart wist ze waar het hem om te doen was, maar ze weigerde het te geloven. Toen voelde ze een verdovende pijn onder in haar hals en zag ze sterretjes. Daarna niets meer.

Ik ren, maar ik hou het niet lang meer vol. Door de steken in mijn zij begin ik te trekken met mijn been; mijn longen branden. Ik hoor nog steeds geen voetstappen. Maar ik weet dat hij niet ver weg is. Ik beseef nu dat hij op een of andere manier mijn hele leven lang in mijn nabijheid is geweest. Ik ben het licht, hij is de schaduw. We leefden naast elkaar zonder elkaar ooit ontmoet te hebben. Als ik een braaf meisje was gebleven, zoals ik ben opgevoed, dan zou ik hem nooit hebben ontmoet. Maar het is te laat voor berouw.

Ik ben op Hart Island in de Bronx, op een plek die bekendstaat als Potter's Field. Het is de stedelijke begraafplaats voor naamlozen en berooiden – een sombere en angstaanjagende plek. Hoe we hier allemaal terecht zijn gekomen is een lang verhaal, maar ik weet dat het verhaal hier zal eindigen voor sommigen van ons, of misschien voor ons allemaal. Een hoog leegstaand gebouw dat moeite lijkt te doen om overeind te blijven doemt voor me op. De nacht is zwarter dan ik ooit heb meegemaakt, in meer dan één betekenis. Het sikkeltje van de maan is verborgen achter een dik wolkendek. Het zicht is slecht, maar ik zie hoe hij verdwijnt door een deur die scheef in zijn scharnieren hangt. Ik ga hem achterna.

'Ridley!' De kreet komt van achter mij. Maar ik reageer niet. Ik loop stug door tot ik bij de ingang van het gebouw ben. Daar aarzel ik en terwijl ik het uitgezakte, steunende bouwwerk bekijk vraag ik me af of ik nog kan omkeren.

Dan zie ik hem, een eindje voor me. Ik roep, maar hij antwoordt niet, draait zich alleen maar om en beweegt zich langzaam van mij af. Ik ga hem achterna, hoewel ik dat natuurlijk beter niet kan doen. Als ik ook maar enige waarde zou hechten aan mijn leven en mijn gezonde verstand zou ik hem laten gaan en hopen dat hij hetzelfde zou doen. Dan kon alles weer worden zoals het vroeger was. Dan kon hij verder leven in een wereld waarvan ik nooit had geweten dat die bestond en kon ik mijn doodgewone leventje

voortzetten: artikelen schrijven voor tijdschriften, naar de film gaan, wat drinken met vrienden.

Binnen in me strijden angst en razernij om voorrang. Haat kun je proeven en voelen, hij brandt als gal in mijn keel. Even hoor ik de stem van iemand van wie ik gehouden heb: *Ridley, je kunt je haat loslaten en weglopen. Het is een eenvoudige keuze. We kunnen het allebei. We hoeven niet alle antwoorden te krijgen om ons leven voort te zetten. Het hoeft niet zo te eindigen.* Even later was hij weg.

Nu weet ik dat het leugens waren. Haat kun je niet loslaten. Weglopen is geen keuze voor me. Misschien is dat altijd zo geweest. Misschien lig ik mijn hele leven al op het spoor van deze goederentrein, vastgeketend op de rails, te slap, te dwaas, te eigenwijs zelfs om mezelf in veiligheid te brengen.

Als ik het gebouw binnenga, hoor ik ergens in de verte het geronk van rotorbladen van een helikopter. Ook denk ik dat ik het gestamp van scheepsmotoren kan horen. Er bekruipt me een vaag gevoel van hoop en ik vraag me af of er hulp in aantocht is. Opnieuw hoor ik mijn naam en als ik omkijk zie ik de man die mijn enige vriend is geworden wankelend op me afkomen. Hij is gewond en ik weet dat het even zal duren voor hij bij me is. Weer denk ik dat ik naar hem toe zou moeten gaan om hem te helpen. Maar dan hoor ik iets binnen, het gekraak van een gammele constructie. Ik adem oppervlakkig en gejaagd. Ik loop door.

‘Blijf staan, lafaard!’ schreeuw ik de enorme duisternis in. Mijn stem eechoot in de verlaten ruimte. ‘Laat me je gezicht zien.’

Mijn stem kaatst weer terug van de wanden om me heen. Ik klink niet angstig of diepbedroefd, maar dat ben ik wel. Ik klink sterk en kordaat. Ik pak het pistool uit de band van mijn spijkerbroek. Het metaal is warm van mijn huid. Het voelt stevig en gerechtvaardigd aan in mijn hand. Dit is de tweede keer in mijn leven dat ik een pistool vasthoud met de bedoeling het te gebruiken. Ik vind het niet fijner dan de eerste keer, maar ik voel me nu wel zelfverzekerder, in de wetenschap dat ik kan schieten als het moet.

Hij stapte uit de schaduw en lijkt geluidloos te bewegen, te zweven als een geest, wat hij ook is. Ik doe een stap naar hem toe, blijf staan en richt mijn pistool. Ik kan zijn gezicht nog steeds niet

zien. Als de maan langs een opening in het wolkendek schuift, valt er een melkachtig licht door de gapende gaten in het plafond. In de duisternis doemen gedaanten op. Hij beweegt zich langzaam in mijn richting. Ik blijf staan, maar het pistool begint te trillen in mijn hand.

‘Ridley, doe het niet. Je zult er je leven lang spijt van hebben.’

De stem komt van achter me. Ik draai me met een ruk om en zie iemand die ik nooit meer had verwacht te zullen zien.

‘Bemoei je er niet mee,’ gil ik en draai me weer om naar de man die ik achtervolgde.

Op dat moment besef ik waarom ik eigenlijk achter hem aan zit, wat ik eigenlijk wil doen als ik hem heb gevonden. Die gedachte maakt me onpasselijk, ik ga er bijna van over mijn nek. Hij blijft dichterbij komen. Met gebogen hoofd snelt hij door de plekken waar het licht binnenvalt. Hij ziet niet – of het kan hem niet schelen – dat ik een pistool op hem gericht houd. Onwillekeurig ga ik een paar passen achteruit.

‘Ridley, doe niet zo stom. Doe dat pistool weg.’ De stem achter me klinkt wanhopig en breekt van emotie. ‘Je weet dat ik je hem niet kan laten doodschieten.’

Mijn hartslag reageert op de angst in zijn stem. Waar ben ik mee bezig? De adrenaline giert door mijn lijf en bezorgt me een droge mond. Ik kan niet schieten, maar ik kan het pistool ook niet laten zakken. Ik wil gillen van angst en woede, van frustratie en verwarring, maar alles blijft steken in mijn keel.

Als hij eindelijk zo dichtbij is dat ik hem kan zien, staar ik naar zijn gezicht. Ik zie iemand die ik absoluut niet herken. Ik snak naar adem als een brede, wrede glimlach over zijn gezicht trekt. En dan dringt het tot me door. Hij is wie ze zeggen dat hij is.

‘O god,’ zeg ik en laat mijn pistool zakken. ‘O, nee.’

Ik durf te wedden dat je dacht dat je niets meer van me zou horen of dat je tenminste hoopte dat ik genoeg ellende had meegeemaakt voor een heel mensenleven en dat er geen verrassingen meer voor me in het verschiet zouden liggen, dat het van nu af aan lekker zou gaan. Nou, dat dacht ik ook. Daar hebben we ons dus in vergist.

Door een reeks alledaagse gebeurtenissen en doodgewone beslissingen kruiste mijn leven ongeveer een jaar geleden het pad van een peuter, Justin Wheeler genaamd. Puur toevallig stond ik op een koele herfstochtend aan de andere kant van de straat, toen hij in de baan van een tegemoetkomende bestelwagen liep. Zonder na te denken sprong ik de straat op, greep hem vast en dook met hem weg voor het aanstormende voertuig, dat hem zeker gedood zou hebben... en mij misschien ook, als ik dertig seconden later was geweest.

Maar goed, daarmee had het afgelopen kunnen zijn, deze heldendaad die alleen Justin Wheeler, zijn familie en ik zich herinnerd zouden hebben, als er geen fotograaf van de *Post* op de hoek had gestaan die het hele verhaal op de gevoelige plaat had vastgelegd. Die foto (een ongelooflijk knappe actiefoto, al zeg ik het zelf) zette een nieuwe reeks gebeurtenissen in beweging die mij ertoe zou dwingen letterlijk alles van mijn tot dan toe volmaakte leventje in twijfel te trekken en uiteindelijk op de meest verschrikkelijke manier te ontrafelen.

Het grappige was dat ik merkte dat ik ondanks alles – zelfs toen mijn leven om mij heen in rook was opgegaan, zelfs nadat alles waarvan ik dacht dat het mij had gemaakt tot wie ik was een leugen bleek te zijn – mezelf gebleven was. Ik had nog steeds de kracht om me in het onbekende te begeven. En dat vond ik behoorlijk goed van mezelf.

Mijn leven mag er dan hebben uitgezien alsof de slopershamer zijn vernietigende werk had gedaan, maar Ridley Jones stond toch weer op uit de puinhoop. En hoewel er momenten waren dat

ik het niet voor mogelijk hield, kwam mijn leven weer op gang. Een tijdje, in ieder geval.

Als je niet weet wat er met me is gebeurd en hoe het allemaal afliep, dan kun je nu nog stoppen om dat te achterhalen voor je verder gaat. Niet dat je anders het vervolg niet zou kunnen begrijpen of dat je er niets aan zou hebben om de volgende aflevering van mijn *vida loca* mee te beleven. Je kunt het zien als met iemand naar bed gaan van wie je de naam niet kent. Misschien vind je dat juist prettig. Misschien wil je geleidelijk ontdekken hoe het zit, wat je bij elke nieuwe relatie eigenlijk doet. Hoe dan ook, de keuze is aan jou. De keuze is altijd aan jou.

Goed, dan kom ik nu ter zake.

Ik ben de enige persoon ter wereld zonder digitale camera. Ik heb het er niet zo op; ik vind ze kwetsbaar. Als je door een regenbui wordt overvallen of de verkeerde toets indrukt, kun je zomaar een deel van je herinneringen kwijtraken. Ik heb een 35mm Minolta, die ik al gebruik sinds mijn studietijd. Ik breng mijn filmpjes al jaren naar dezelfde ontwikkelcentrale op Second Avenue.

Ik heb ooit een vriend gehad die vond dat er iets intrinsiek verkeerd was aan het maken van foto's. Een herinnering heeft iets magisch, vond hij, vanwege de subjectiviteit ervan. Foto's zijn primitief en het directe gevolg van een verlangen om ergens grip op te hebben, om momenten vast te houden die we zouden moeten loslaten, net als iedere ademtocht. Misschien had hij wel gelijk. We zijn geen vrienden meer en ik heb geen foto van hem, alleen deze herinnering die telkens bovenkomt als ik mijn foto's ga ophalen. En dan denk ik aan hoe graag hij zong en gitaar speelde na het vrijen (en hoe vreselijk slecht hij was, als zanger, gitarist en als minnaar, nu we het er toch over hebben). Maar ja, Washington Square zag er vanuit zijn raam altijd zo romantisch uit, dat ik al het andere langer slikte dan ik normaal zou doen. Mijn herinneringen aan hem zijn levend en driedimensionaal, foto's die alleen voor mij bestaan; dat heeft toch wel iets heel aparts.

Daaraan dacht ik dus toen ik de deur van de F-Stop openduwde om de foto's op te halen die op me lagen te wachten. Een winkelbediende die ik nooit eerder had gezien keek me vanonder een warrige bos zwartgeverfd haar en twee dikke strepen eyeliner met gespeelde onverschilligheid aan.

‘Ja?’ vroeg hij stuurs, terwijl hij een paperback met de rug naar boven op de toonbank legde. Ik zag een tongpiercing schitteren toen hij sprak.

‘Ik kom mijn foto’s ophalen. Mijn naam is Jones.’

Hij wierp me een rare blik toe, alsof hij dacht dat ik die naam had verzonnen. Even iets over New York City: als je hier een alle-daagse of veel voorkomende naam opgeeft, word je met argwaan bekeken. Als je naam daarentegen bizar of uitheems klinkt – bijvoorbeeld Ruby Decal x of Geronimo – dan zal niemand in East Village een spier vertrekken.

De bediende verdween achter een scheidingswand en ik meende stemmen te horen terwijl ik wat zwart-wit kunstfoto’s bekeek die aan de wand hingen. Na een poosje kwam hij terug met drie dikke enveloppen en legde die op de toonbank tussen ons in. Zonder een woord te zeggen tikte hij de bedragen in op de kassa. Ik betaalde hem contant en hij liet de enveloppen in een plastic tas glijden.

‘Bedankt,’ zei ik en nam de tas van hem over.

Zonder verder iets te zeggen ging hij zitten en wijdde zich weer aan zijn boek. Om een of andere reden draaide ik me bij de deur nog even om en betrapte hem op een vreemde blik in mijn richting voordat hij zijn ogen afwendde. Tja, East Village, hè?

Op de hoek van Second Avenue en Eighth Street stond ik stil. Ik was van plan geweest langs het atelier te lopen om de foto’s bij Jake af te geven. Het waren foto’s die we in de afgelopen maanden hadden gemaakt: een lang weekend in Parijs, waar we tevergeefs hadden geprobeerd weer tot elkaar te komen; een middag in Central Park, waar we op de Great Lawn wat gerotzooid hadden en de zaken er veelbelovend hadden uitgezien; een rottdag met mijn ouders in de Botanical Gardens in Brooklyn, gekenmerkt door lange, drukkende stiltes, kleine uitvallen naar elkaar en nauwelijks verholen afkeer. Nu ik eindelijk weer eens bij Jake langs zou gaan schrok ik ervoor terug en bleef ik op de hoek staan, alsof ik op de bus wachtte.

Ik wil niet zeggen dat mijn leven somberder is geworden of dat alle kleur uit mijn bestaan is verdwenen. Dat klinkt al te dramatisch, te veel vol zelfbeklag. Maar ik denk dat het toch niet erg ver van de waarheid ligt. De vorige keer dat je van me hoorde,

was ik bezig de brokstukken van mijn leven bij elkaar te rapen. We eindigden wel optimistisch, vind ik, maar het is hard werken geweest. En zoals bij elk langdurig genezingsproces zijn er meer diepte- dan hoogtepunten.

Vorige maand is Jake vertrokken uit ons gezamenlijk appartement op Park Avenue South en nu woont hij in zijn atelier op Avenue A. In plaats van zijn verleden te aanvaarden en te verwerken wat er is gebeurd, is Jake geobsedeerd geraakt door Project Kinderhulp en Max' rol daarin.

Met Max bedoel ik Maxwell Allen Smiley, mijn oom die niet echt mijn oom was, maar de beste vriend van mijn vader. Mijn leven lang hebben we een speciale band gehad. En vorig jaar kwam ik erachter dat hij mijn biologische vader is. Ik probeer hem nu een nieuwe rol te geven in mijn bestaan, die van mislukte vader in plaats van geliefde oom.

Project Kinderhulp is een organisatie die Max, zelf een mishandeld kind, heeft opgericht. Een van de doelen daarvan was om ervoor te zorgen dat de Wet Veilige Havens in de staat New York werd aangenomen. Deze wet staat toe dat moeders hun baby kunnen achterlaten op speciale Veilige Havenadressen, zonder dat er vragen worden gesteld, zonder dat ze bang hoeven te zijn vervolgd te worden. Vorig jaar kwam ik erachter dat deze organisatie ook een schaduwzijde had. Verscheidene verpleegkundigen en artsen merkten in het geheim kinderen aan als mogelijke slachtoffertjes van huiselijk geweld. In samenwerking met de georganiseerde misdaad werden sommigen van deze kinderen ontvoerd en doorverkocht aan rijke echtparen. In zekere zin was ik een kind van Project Kinderhulp, hoewel mijn verhaal wat ingewikkelder ligt. Jake was een kind van Project Kinderhulp bij wie de zaak volledig uit de hand is gelopen.

Jake heeft zijn kunstenaarschap opgegeven. En hoewel hij en ik officieel niet uit elkaar zijn, ben ik een schim geworden in onze relatie, eentje die zich gedraagt als een kloppeest door dingen overhoop te halen en herrie te schoppen, gewoon om aandacht te trekken.

Ik moet denken aan iets wat mijn moeder, Grace, ooit heeft gezegd over Max: *Zo'n man, zo gebroken en leeg vanbinnen, kan niet echt liefhebben. Maar hij was tenminste slim genoeg om dat*

te beseffen. Ze zeggen dat wij vrouwen steeds maar weer verliefd worden op mannen die op onze vader lijken in een trieste poging om die relatie helder te krijgen. Is het mogelijk dat ik dat ook deed, voor ik zelfs maar wist wie mijn vader werkelijk was?

‘Miss Jones. Ridley Jones.’ Ik hoorde een stem achter me en verstijfde. Het afgelopen jaar heb ik een behoorlijke fanclub gekregen, ondanks al mijn pogingen me overal aan te onttrekken, behalve aan mijn wettelijke verplichtingen betreffende de moord op Christian Luna en het onderzoek naar Project Kinderhulp.

Met Christian Luna is alles begonnen. Na het zien van een interview met mij op CNN, herkende hij me als Jessie Stone, de dochter van Teresa Stone. Hij dacht dat hij de vader was van dat meisje. Sinds de nacht, dertig jaar geleden, dat Teresa Stone werd vermoord en Jessie ontvoerd, had hij zich schuilgehouden omdat hij er zeker van was dat hij ervan beschuldigd zou worden, gezien zijn verleden van huiselijk geweld. Ik heb hem zien sterven nadat hij door zijn hoofd was geschoten, terwijl hij vlak naast me zat op een bank in een parkje in de Bronx. Uiteindelijk bleek hij mijn vader niet te zijn.

Hoe dan ook, dankzij de vele artikelen en themanummers van tijdschriften waarin de beroemde foto uit de *Post* centraal stond, ben ik het gezicht geworden van een organisatie die duizenden levens heeft veranderd, en niet per se ten goede. Ze bellen. Ze schrijven, die andere kinderen van Project Kinderhulp. Ze klampen me aan op straat. Ik ben geprezen en omhelsd, aangevallen en bespuwd. Ze zijn dankbaar. Ze zijn razend. Ze komen op me af in verschillende stadia van verdriet en afschuw, ongelof en woede. En ieder van hen is een droevige weerspiegeling van mijn eigen zoektocht naar genezing, een tocht waaraan, ben ik bang, misschien nooit een einde komt.

Ik negeerde de persoon achter me. Ik antwoordde niet en ik draaide me niet om. Ik had ontdekt dat mensen dan onzeker werden en me met rust lieten. Vroeger hoorde ik mijn naam alleen uit liefde of belangstelling roepen en dan reageerde ik met een glimlach op mijn gezicht. Maar dat is voorbij.

‘Miss Jones.’

Er klonk zoveel gezag in de stem dat ik me bijna omdraaide. Ik ben altijd een braaf meisje geweest dat netjes gehoorzaamde.

Maar nu liep ik weg in de richting van Jake's atelier. Ik hoorde de voetstappen achter mij versnellen, dus verhoogde ik mijn tempo ook. Toen voelde ik een sterke hand op mijn schouder. Ik draaide me snel om, nijdig en klaar om uit te halen. Er stonden twee mannen, strak in het pak. In een zwarte personenauto, die vlakbij stond geparkeerd, zaten nog twee mannen, eveneens strak in het pak.

'Miss Jones, wij willen u even spreken.'

Zijn gezicht stond streng, maar niet dreigend en het verried op geen enkele manier emotie. Dat stelde me gerust. Hij had vreemde grijze ogen, de kleur van donderwolken, en warrige, pikzwarte haren. Hij was lang, bijna een kop groter dan ik, en had brede schouders. Hij had iets koels en afstandelijks, maar hij straalde ook iets vriendelijks uit. De man naast hem zei niets.

'Wat wilt u?'

Hij haalde een dun leren mapje uit zijn borstzak, klapte het open en hield het me voor.

Special agent Dylan Grace, Federal Bureau of Investigation. De schrik die ik had gevoeld sloeg om in ergernis. Ik knikte dat ik het had gezien.

'Agent Grace, ik heb de FBI niets te zeggen. Ik heb alles verteld wat ik weet over Project Kinderhulp. Ik heb letterlijk niets meer te zeggen.'

Hij moet de trilling in mijn stem hebben gehoord of iets in mijn gezicht hebben gezien, want hij liet zijn professionele onderkoeldheid even varen.

'Dit gaat niet over Project Kinderhulp, miss Jones.'

Zijn partner liep naar de auto en opende het achterportier. Het was kil en de hemel was somber loodgrijs. Sommige mensen keken even om, maar niemand bleef staan. Er reed een Mustang voorbij, met een bas die dreunde als een hartslag.

'Waar gaat het dan wel over?'

'Over Maxwell Allen Smiley.'

Mijn hart sloeg over. 'Over hem valt ook niets meer te zeggen. Hij is dood.'

'Kunt u mij de foto's overhandigen die u in uw tas hebt, miss Jones?'

'Wat?' Hoe wist hij van die foto's en wat had hij in hemelsnaam

aan kiekjes van mijn bijna ex-vriendje en mijn familie van wie ik praktisch vervreemd was?

Hij haalde een document uit zijn borstzak. Ik merkte dat ik me afvroeg wat hij daar nog meer in had: een spel kaarten, een wit konijn, een idioot lange slinger van aan elkaar geknoopte veelkleurige zakdoeken?

‘Ik heb een volmacht, miss Jones.’

Ik keek niet eens. Ik reikte in mijn tas en gaf hem de enveloppen van de F-Stop. Hij nam ze aan en wees naar de auto. Ik liep erheen en schoof zonder iets te zeggen naar binnen. Ik had inmiddels genoeg ervaring met de FBI om te weten dat ze uiteindelijk altijd hun zin krijgen. Op welke manier, dat ligt aan jezelf.

Ze brachten me naar een gebouw vlak bij het hoofdkwartier van de FBI. Ze namen mijn tas in en lieten me achter in een kale kamer met een nephouten tafel met metalen poten en twee verbazingwekkend ongemakkelijke stoelen. De wanden waren naargeestig grijs geschilderd en de tl-verlichting flikkerde onaangenaam.

Dat doen ze met opzet, wist ik, ze zetten je in een ongezellige ruimte, zonder klok aan de muur, met niets om je af te leiden, zodat je overgeleverd bent aan jezelf. Ze willen dat je nadenkt. Nadenkt over de reden waarom je daar bent, over wat je weet en wat je hebt gedaan. Ze willen dat je je afvraagt wat zij zouden kunnen weten. Ze willen dat je jezelf zo opfokt dat je een biechtvader wenst tegen de tijd dat ze terugkomen.

Maar dat werkt natuurlijk alleen maar als je ergens schuldig aan bent of iets te verbergen hebt. Ik had echt geen idee waarom ze me wilden spreken en ik begon me dan ook danig te vervelen en te ergeren. Ik was zo langzamerhand uitgeput. Dit gedoe, en misschien wel mijn leven in het algemeen, putte me uit. Ik stond op en ijsbeerde door de kamer. Uiteindelijk ging ik met mijn rug tegen de muur staan en liet me in een zittende positie op de vloer zakken.

Ik probeerde tegenwoordig niet aan Max te denken, hoewel het soms wel leek of hoe meer ik hem uit mijn herinnering probeerde te bannen, hoe nadrukkelijker hij aanwezig was. Ik trok mijn knieën op, vouwde mijn armen eromheen en legde mijn hoofd in de holte van mijn elleboog om aan het schelle witte licht van de

kamer te ontkomen. Als kind deed ik dat altijd als ik verdrietig of moe was, me opsluiten in mijn eigen cocon. Als dat niet werkte, kroop ik ergens weg.

Ik weet niet hoe het allemaal begon, dat wegkruipen. Maar ik weet dat ik het heerlijk vond me op donkere plekken te verschuilen en dan stil te blijven luisteren naar de drukte van iedereen die me probeerde te vinden. Mijn ouders vonden het bepaald niet grappig, maar ik vond het razend spannend, al dat heen-en-weer geren, het zoeken onder bedden en in kasten. Het was een spelletje dat ik altijd won, alleen al door de reactie die ik opriep. Het kwam niet bij me op dat door mij anderen boos of bezorgd werden. Ik was te jong om me daar om te bekommeren. Ik werd er steeds beter in om me te verstoppen. Ik moest altijd zelf tevoorschijn komen, want ik werd nooit gevonden. Dat had ook wel iets.

Op een bepaald moment kreeg ik het idee dat ik me in huis nergens meer kon verstoppen. Al mijn geheime plaatsen waren ontdekt, door mijn ouders, door mijn broer Ace of door mijn oom Max. Hij was er een kei in en werd er altijd bij gehaald als niemand anders me kon vinden. Dan zei hij: 'Kijk eens in die kast in de logeerkamer.' Of: 'Probeer het kruipluik naar de zolder in haar wandkast.' Op een of andere manier wist hij me altijd te vinden. Zodra mijn ouders doorhadden dat Max de gave had om mij te vinden, werd het spelletje te gemakkelijk. Hun reacties waren lang zo leuk niet meer en de lol was eraf. Ik moest iets nieuws verzinnen.

Ik weet niet hoe oud ik was – zeven, zes misschien – in ieder geval te jong om zonder Ace het bos achter ons huis in te gaan. Dat wist ik donders goed. Het was een smal, ongeveer drie kilometer lang stuk land met bomen, dat grensde aan het terrein van onze burens en onze grond scheidde van de tuin achter ons. Er was ook een beekje, dat onder een stenen brug door stroomde. Het terrein was zó smal dat de ouders uit de buurt het veilig genoeg vonden om ons daar zonder toezicht te laten spelen. Als je te ver ging, kwam je in iemands achtertuin terecht. Maar ik mocht er alleen naartoe met Ace, of met andere, oudere kinderen uit de buurt. Niet alleen. Dus dit was natuurlijk de perfecte plek om me te verstoppen.